

Dragostea sfărmand patul lui Procust

Costel Zăgan

Ești liberă să-ți faci de cap cu trandafirii
să faci nudism pe plajele din tei
să-ți acordezi cu sentimente coarda firii
să dai cu tifla celor ce-și spun zei

Ești liberă să cochetezi iar cu infernul
să vină Proserpina la mine să reclame
să văd cum într-o clipă m-ar bărbieri eternul
cu razele de lună de-a pururi lame

Ești liberă să-mi deturnez orice tristețe
să plângi cu lacrimile într-un vers
să insulți ninsoarea cuprinsă de tandrețe
scurtcircuitând toți sorii rămași în Univers

Ești liberă să faci din voluptate-o armă
să strângi de gât tăcerea când vrea să mă seducă
să negi că lacrimile-s semnale de alarmă
iar depărtarea dragă s-o spargi ca pe o nucă

Ești liberă să spui că paradisul locuiește-n tine
să-mi arzi aripile și azi la fără-un sfert
când îmi dezbrac singurătatea fără de rușine
să te iubesc și iar să nu te iert

Costel Zăgan, În așteptarea sărutului promis (antologie), 2015